

J. M. Hansen: Der er blot to Punkter, som jeg endnu kortelig skal omtale. Naar for det Første den ærede Ordfører mener, at der ikke kan finde noget Overskøn Sted, naar Signingen foregaaer efter Formue og Leilighed, skal jeg bemærke, at det dog er Noget, der skeer hvert Aar, idet Flere klage til Amtsraadet over at være satte for høit i Formue- og Leilighedsstat, og Amtsraadet da afgjør, om der skal foretages en Nedsættelse eller ikke; at det saaledes finder Sted, er det bedste Bevis for, at det kan finde Sted. Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa, at den foreliggende Lov kun giver en Bestemmelse for eengang, og at denne Skat ikke vil blive gjentagen uden efter en ny Lov. Lad os engang tænke os, at den høibenhavnske Beskatning af Indtægten kun havde været gjældende for eet Aar, og at der, naar den skulde være vedbleven, skulde have været vedtaget en ny Lov derom; vil man da ikke indrømme, at den store Misforholdelse, som det første Aar fandtes rundt om i Staden Kjøbenhavn over denne Indtægts-Skatteansættelse, vilde, naar der skulde være vedtaget en ny Lov for fremdeles at kunne benytte Skatten, have affrækket endeel af Rigsdagens Medlemmer fra at stemme for den nye Lov om Skattens fremtidige Vedbliven. Naar derimod en Lov udkommer, som paalægger Indkomstskatten saa længe, til den afløses af en ny Lov, saa at Skatten gjentages Aar for Aar, indtil en ny Lov forandrer den, vil den saaledes hvert Aar tilbagevendende Ansættelse for det Første føre; til, at de Mængder, som ved den første Ansættelse have viist sig, og som kunne rettes af dem, der udføre Loven, blive rettede, og dernæst vil den offentlige Stemning mere og mere forløse sig med Skatten, saa at den tilsidst glider igjennem. Naar vi nu ved denne Leilighed tage en Indtægtsstat, er det min Tro, at der vil reise sig en saadan Uvillie imod den, deels hos dem, der skulle opkræve Skatten, deels hos Beboerne, paa hvem den bliver anvendt, at der, naar der siden efter bliver Tale om en Lov, som skal fastslaae en

saadan Skat, vil fra Befolkningens Side møde en saa afgjort Modstand derimod, at man vil blive overordentlig betænkelig ved at vedtage en saadan Lov. Det er dette, jeg har imod nu at komme ind paa en Indtægtsstat; var den foreliggende Lov en Lov, som skulde gjælde for en længere Aarække, eller saa længe indtil den blev afløst af en ny Lov, vilde min Betænkelighed være mindre. Det er nu ikke Tilfældet, da Loven, som sagt, kun skal anvendes eengang. Men al den Uvillie, som nu vil blive vaft imod en Indtægtsstat, vil reise sig imod den senere Lov, der skulde optage det samme Princip. Dette vilde jeg ansøre til Overveielse, inden vi gaae til Afstemning.

Indenrigsministeren: Jeg skal af Hensyn til, at Tiden er saa langt fremrykket, fatte mig i Korthed. Først skal jeg berøre det under Litra a til Endringsforslaget under Nr. 21 stillede Underændringsforslag om, at Befolkningens Tæthed ikke skal beregnes efter det dyrkede Areal, men efter det samlede Areal. Jeg har oprigtig talt ikke nogen bestemt Mening om, hvorvidt det ene eller det andet vil være det Rette, det er et nyt Moment, som er bragt ind, og om hvis Betydning man nu ikke kan have nogen afgjørende Mening. Jeg skal derfor ganske henstille til det høitærede Thing, hvorvidt det vil gaae ind paa dette Underændringsforslag eller ikke. Derimod er der ved Underændringsforslaget under Litra b, med Hensyn til Fordelingen indbragt et Moment, som jeg for mit Vedkommende lægger ikke ringe Vægt paa, nemlig Hensynet til Bygningernes Assurancefum. Det forekommer mig nemlig, at den Værdi, der er anbragt i Bygningerne i de forskjellige Dele af Landet, er en ingenlunde forskaffelig Maalestok for den relative Velstand paa de forskjellige Steder, idet det vistnok tør antages, at det er sjeldnere, at Folk indrette sig bedre og kostbarere Boliger, forinden de føle, at de have samlet sig en større og, om jeg saa maa sige, solidere Velstand. Der er gjort den Indvendning imod Forslaget, at